

Debreceni Ítéltábla
Bf.III.249/2025/18.

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Debrecenben, a 2025. október 28. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az emberölés büntettének kísérlete miatt Terheltl ellen indított büntetőügyben a Debreceni Törvényszék 2025. március 31. napján kihirdetett 24.B.367/2024/42. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés és közügyektől eltiltás mellékbüntetés tartamát egyaránt 5 (öt) évre enyhíti.

A feltételes szabadságra bocsátással összefüggésben mellőzi a legkevesebb 3 (három) hónap büntetésrésze utalást.

Figyelmezteti a bűnjelek kiadásával érintett vádlottat és sértettl vagyoni érdekeltet, hogy amennyiben a részükre kiadni rendelt dolgot a jelen jogerős határozat közlésétől számított 3 (három) hónapon belül nem veszik át, az az állam tulajdonába kerül.

Az eljárás során felmerült bűnügyi költség összege helyesen 3.006.648 (hárommillió-hatezer-hatszáznegyvennyolc) forint.

A vádlott a bűnügyi költség teljes összegének megfizetésére köteles.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

A szabadságvesztésbe beszámítja a vádlott által a 2025. április 1. napjától mai napig lakóhelyére korlátozott bűnügyi felügyeletben töltött időt is, oly módon, hogy egy napi szabadságvesztésnek 4 (négy) nap bűnügyi felügyeletben töltött idő felel meg.

Az elsőfokú bíróság 2024. szeptember 27., 2025. január 20., 27., március 19. és 31. napján tartott tárgyalást az ügyben.

A másodfokú határozat ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A Debreceni Törvényszék a 2025. március 31. napján kihirdetett 24.B.367/2024/42. számú ítéletében Terhelt1 vádlottat bűnösnek mondta ki *testi sértés büntettének* kísérletében [a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 164. § (1) bekezdés, (8) bekezdés I. fordulat], ezért 7 év börtön végrehajtási fokozatú szabadságvesztés büntetésre és 7 év közügyektől eltiltás mellékbüntetésre ítélte. Megállapította, hogy a szabadságvesztésből annak kétharmad része, de legkevesebb három hónap kitöltését követően bocsátható feltételes szabadságra, a büntetésbe beszámítani rendelte az általa 2023. október 20. napjától előzetes fogvatartásban töltött időt. Rendelkezett az elkövetéshez használt kés elkobzásáról, további bűnjelek megsemmisítéséről, illetve lefoglalásuk megszüntetése mellett a jogosultak részére kiadásáról, végezetül kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült 3.007.158 forint bűnügyi költségből 366.590 forint megfizetésére az állam részére, megállapítva, hogy a fennmaradó 2.640.568 forint az állam terhén marad.

[2] Az ítélet ellen az ügyészség a vádlott terhére, cselekményének emberölés büntette kísérleteként minősítése, a szabadságvesztés és a közügyektől eltiltás tartamának felemelése, a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségéből történő kizárása érdekében fellebbezett.

[3] A védő elsődlegesen felmentést, másodlagosan enyhítést célzó fellebbezést jelentett be, míg a vádlott a nyilatkozattételre fenntartott három munkanapon belül jogorvoslattal nem élt.

[4] A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség Bf.363/2024/6. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta, míg a védelmi fellebbezést alaptalannak tartotta. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság nem vétett olyan abszolút, vagy relatív eljárási szabálysértést, amely akadályozná az ügy érdemi felülbírálatát. Az érdemi felülbírálatot nem befolyásoló relatív eljárási szabálysértést követett el azonban, amikor végzéssel megállapította, hogy a cselekmény a vádirati minősítéstől eltérően minősülhet, azonban a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) 495. § (1) bekezdésben írtakkal szemben nem jelölte meg, hogy hogyan minősülhet. Az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségét teljesítette, tényállása azonban részben megalapozatlan, a Be. 592. (2) bekezdés a) pont szerint hiányos. Emiatt az ügyiratok tartalma alapján kiegészítendő a vádlott elmeállapotára

vonatkozó megállapításokkal, továbbá a [12] bekezdése azzal, hogy a sérült testtájakra, az elkövetés feltételezett eszközére tekintettel súlyosabb, a bal nyaki verőér folytonosság-megszakadásával járó halálos sérülés kialakulásának reális esélye fennállt, mely az erőbehatás kis mértéke miatt nem alakult ki. A sérülés a bal fejbiccentő izomnál keletkezett, mely felett a középvisszér fut. A fejbiccentő izom alatt vannak a visszerek, amelyek közel vízszintesen futnak, és a vádlott által okozott metszésvonal síkjába esnek. A nyaki verőér folytonosság-megszakadása halálhoz vezet, míg a nyaki közös visszér is sok eret tartalmaz, sérülése esetén pár perc alatt el lehet vérezni. Ha a légcső sérül és a vért a sérült beleheli, megfulladhat. A halálos kimenetel akár közepes erő behatására is kialakulhatott volna.

A törvényszék a bizonyítékokat mérlegelő tevékenységéről részletesen számot adott, ítélete indokolásából azonban több helyen mellőzendők a tényállással is ellentétben álló megállapításai. Törvényes a vádlott bűnösségére vont következtetése, azonban a másodfokon kiegészítendő tényállásrészekre is alapítottnan megállapítható, hogy a cselekmény a rögzített elkövetési mód mellett alkalmas volt a sértett élete kioltására. Ugyanis a leírt konyhakéssel, mint az élet kioltására alkalmas eszközzel a vádlott a sértett ruhaneműkkel sem védett nyakát vágta meg, ahol az érképletek miatt köztudottan súlyos, akár halálos sérülést is lehet vágóeszközzel okozni, néhány milliméteres eltérés is elegendő lett volna a felszín alatti jelentős érképletek sérüléséhez, a sértett elvérzéséhez. Az ítélet [28] bekezdésében írtaknak a terhelti szándék megítélésében nincs szerepe, mint ahogy az élet kioltására irányuló kijelentés hiánya sem utal az ölési szándék hiányára. A cselekmény elkövetésekor ugyanis a szándék kialakulása pillanatos volt, a terhelt az élet kioltására alkalmas eszközt egyértelműen élet kioltására alkalmas módon és olyan testtájék irányába használta, hogy a sértett halálának reális lehetősége fennállt. A vádlott e lehetőséghez érzelmileg közömbösen viszonyult, tehát eshetőleges szándéka megállapítható. A támadás váratlansága a sértett védekezési reflexét is kizárta, a halálos eredmény elmaradása nem az erőbehatás nagyságán, hanem a sértett mozgásán és legfőképp a szerencsén múlt. Ezért az ügy érdemi megítélése szempontjából lényegtelen a vágás erőbehatásának kis mértéke, a cselekmény jogi minősítése ugyanis nem a szakértő, hanem a bíróság feladata. Ezért a vádlott cselekménye a Btk. 160. § (1) bekezdése szerinti emberölés bűntett kísérleteként minősül. Az elsőfokú bíróság által feltárt enyhítő körülmények közül mellőzendő a rövidebb időmúlásra, a teljeskörű beismerő vallomásra és a cselekmény elkövetése utáni magatartásra utalás. A helyes minősítés mellett a szabadságvesztés és a közügyektől eltiltás tartamának felemelése, a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségének kizárása indokolt. Az ítélet további rendelkezései közül a kiadni rendelt bűnjelek tekintetében a Be. 321. § (5a) bekezdés szerinti kiegészítés, és a bűnügyi költséggel kapcsolatos döntés megváltoztatása szükséges, ugyanis a genetikai szakértő kirendelése nem volt szükségtelen, így az annak elkészítésével összefüggésben felmerült költség megfizetésére is a vádlottat szükséges kötelezni. Pontosítandó továbbá az ítélet bevezető része a tárgyalási napokat illetően.

A fellebbviteli főügyészség a fentiek szerint tett indítványt az ítélet részbeni megváltoztatására, továbbá a vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől bűnügyi felügyeletben töltött idő beszámítására a szabadságvesztésbe.

[5] A védő fellebbezése ítéltáblához előterjesztett írásbeli indokolásában az alábbiak szerint részletezte, hogy az ítélet mely részeivel és miért nem ért egyet.

Hivatkozott arra, hogy a nyomozás során készült igazságügyi genetikai és igazságügyi elmeorvos szakértői vélemények a Be. 189. § (6) bekezdés szerinti határidőn túli előterjesztés miatt nem törvényesen beszerzett bizonyítékok, a Be. 167. § (5) bekezdésre figyelemmel nem értékelhetők bizonyítékként. Ezért elsődlegesen a bizonyítékok köréből történő

kirekesztésüket, másodlagosan annak megállapítását indítványozta, hogy elkészítésük költségét az állam viselje.

Kifogásolta továbbá az elsőfokú bíróság jegyzőkönyvezésének hiányosságait, és a fellebbviteli főügyészség átiratában írtakkal egyetértve, az elsőfokú bíróságnak az eltérő minősítés megállapításával összefüggő mulasztását. Részben ugyancsak a vádhatósággal egyezően részletezte, hogy milyen helyesbítések szükségesek az ítélet rendelkező részében. A tényállást érintően kifejtette, hogy miért nem kerülhet beazonosításra az elkövetés eszköze, és miért helytelen a törvényszéknek a helyszín cselekményt követő feltakarításával kapcsolatos megállapítása, illetve mely részek tekintendők az ítélet indokolásába tartozóknak, az indokolás egyes megfogalmazásai miatt helyesbítendők. A bűnügyi költség számítása során a törvényszék számítási hibát vétett. A büntetés kiszabásakor nem értékelte a vádlott tényállásban is szereplő elkövetés után tanúsított magatartását. A védő rámutatott a tanúvallomások azon részeire, amelyek miatt a sértett nem tekinthető szavahihetőnek, illetve nem állapítható meg a vádlott ölésre irányuló szándékának egyik formája sem. A cselekménynek a Kúria 3/2013. számú Büntető jogegységi határozatában írt szempontok szerint vizsgálendő körülményei sem utalnak erre. A vádlott kaszáló mozdulattal okozta a sérülést, az eredmény gondatlan volta állapítható meg, ezért cselekménye a Btk. 164. § (1) bekezdés, (9) bekezdés c) pontja szerint minősülhet, gondatlanságból elkövetett életveszélyt okozó testi sértés büntetteként. Ez utóbbi érvelésnek elvetése esetére az elsőfokú ítélet szerinti minősítés helybenhagyását indítványozta.

A büntetés kiszabása során nagyobb nyomatékkel kérte figyelembe venni az időmúlást, emellett az eljárás elhúzódását is, utalva az 56/2007. BK véleményben és a 2/2017. számú AB határozatban írtakra. A kísérletre tekintettel a Btk. 82. § (4) bekezdés szerinti szabály alkalmazásával a büntetés lényeges enyhítésére tett indítványt. Végezetül utalt arra is, hogy fenntartja a korábbi védő által bejelentett fellebbezés irányát is, ekként elsődlegesen „bűncselekmény hiányában, jogos védelem okán” felmenteni kéri védencét.

[6] Az ítéltábla az elsőfokú ítélet elleni többirányú fellebbezéseket a Be. 599. § szerinti nyilvános ülésen bírálta el.

[7] A nyilvános ülésen az ügyész az átiratában írtakat mindenben fenntartva, az abban foglaltakat újból megismételve indítványt tett az elsőfokú ítélet megalapozatlanságának kiküszöbölésére, a cselekmény emberölés büntett kísérleteként minősítésére és a büntetés súlyosítására.

A védő szintén fenntartotta a fellebbezés írásbeli indokolásában előadottakat, kiemelve, hogy a vádhatóság ölési szándékra vont következtetésével az elkövetés körülményeire figyelemmel miért nem ért egyet.

A sértetti képviselő a fellebbviteli főügyészség átiratában írtakhoz csatlakozva a cselekmény súlyosabb minősítését és a büntetés súlyosítását indítványozta.

A vádlott az utolsó szó jogán tett felszólalásában megbánását hangoztatta.

[8] Az ítéltábla a bejelentett perorvoslatok okára és irányára tekintettel a Be. 590. § (1) és (2) bekezdései alapján az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt teljeskörűen bírálta felül, mely az eljárási szabályok megtartásának vizsgálata mellett

kiterjedt az ítélet megalapozottságára, a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezésekre, továbbá az indokolás helyességére is, arra tekintet nélkül, hogy az ügyben ki és milyen okból fellebbezett.

A Be. 590. § (7) bekezdése értelmében ugyancsak hivatalból vizsgálta az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező kérdéseket is.

[9] A felülbírálat során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást alapvetően a perrendi szabályok megtartásával folytatta le. Nem vétett sem abszolút [Be. 608. § (1) bekezdés a)-h) pont], sem olyan súlyú relatív perjogi hibát [Be. 609. § (1), (2) bekezdés a)-d) pont], amely az eljárás törvényességét befolyásolva kizárta volna az érdemi felülbírálatot és az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását indokolná.

[10] A fellebbviteli főügyészség átiratában írtakkal egyezően észlelte azonban, hogy a törvényszék a Be. 495. § (1) bekezdésben írtakkal ellentétben elmulasztotta a vádtól eltérő minősítés lehetőségét megállapító végzésében rögzíteni, hogy a vádirati minősítéstől eltérően a bűncselekmény hogyan minősülhet. Az eljárási hiba azonban nem olyan súlyú, amely lényeges hatással lett volna az eljárás lefolytatására.

[11] A védő érvelésével szemben nem vezethetett a szakértői vélemények bizonyítékok köréből történő kirekesztéséhez, hogy az igazságügyi genetikai szakértői vélemény elkészítésére a szakértő 2023. december 12-i kirendelését követően csak 2024. szeptember 9. napján, illetve az igazságügyi elmeorvosszakértői vélemény elkészítésére a szakértő 2023. november 3-i kirendelését követően csak 2024. január 9. napján került sor.

[12] A Be. 167. § (5) bekezdése értelmében nem értékelhető bizonyítékként az olyan bizonyítási eszközből származó tény, amelyet a bíróság, az ügyészség, a nyomozó hatóság bűncselekmény útján, más tiltott módon vagy a résztvevők büntetőeljárási jogainak lényeges sérelmével szerzett meg.

A nyomozó hatóság eljáró tagja nem követett el bűncselekményt, amikor az igazságügyi genetikai szakértői vélemény elkészítésének határidejét többször meghosszabbította, annak ellenére, hogy előterjesztésének a Be. 189. § (6) bekezdés szerinti két hónapos határideje, majd annak egy hónappal meghosszabbított határideje is lejárt.

A szakvélemény előterjesztésére rendelkezésre álló határidő elmulasztásának következménye a Be. 200. § (1) bekezdés b) pontja szerint a szakértő rendbírsággal sújtása, és nem a szakértői vélemény bizonyítékok köréből történő kizárása. Kétségtelen, hogy a szakértő ellen a nyomozó hatóság nem alkalmazott rendbírságot, melynek azonban nyilvánvaló oka a genetikai szakértői véleményt elkészítő Nemzeti Szakértői és Kutató Központ Genetikai Szakértői Intézetének közismert nagyfokú leterheltsége volt, melyet a szakértői intézet igazgatója már a 2023. december 18. napján kelt szakértő kijelöléséről szóló tájékoztatásban is jelzett a nyomozó hatóságnak. Az sem hagyható figyelmen kívül, hogy a teljeskörű szakértői vélemény elkészítéséhez szükséges DNS-mintavételekre az ezekről készült jegyzőkönyvek alapján megállapíthatóan, tanú2 és . vétlen személyektől csak 2024. április 26.

napján került sor, így ezek összehasonlító vizsgálata is csak ezt követően történhetett meg a szakértő részéről.

[13] Más tiltott módon megszerzettnek akkor tekinthető a bizonyítási eszköz, ha ez nem bűncselekmény útján és nem is kifejezett bizonyítási tilalom [Be. 167. § (1) bekezdés] megszegésével történt, hanem olyan más módon, amelyet a törvény tilt, de a tilalomhoz nem fűzi hozzá azt az eljárásjogi következményt, hogy az így szerzett bizonyítási eszközből származó tény nem értékelhető bizonyítékként. Ilyen jellegű eljárási szabálysértés például a hallgatás jogára ki nem oktatott terhelt nyilatkozatával kapcsolatban a bűncselekmény helyszínén intézkedő rendőrök által tett tanúvallomások kirekesztése a bizonyítékok köréből (ÍH.2005/136.)

Az ilyen törvénytisértések esetén rendszerint egyúttal az érintettek eljárási jogainak lényeges korlátozásával szerezték meg a bizonyítékokat. Ez a fordulat akkor tehet szert önálló jelentőségre, ha a beszerzett bizonyíték önmagában ugyan nem törvénytisértő, de az eljárás résztvevője a bizonyítási eljárásban nem gyakorolhatta az őt megillető jogokat.

[14] A törvényben meghatározott határidőn túl előterjesztett szakértői vélemény megállapításai nem tekinthetők a résztvevők büntetőeljárási jogainak lényeges sérelmével megszerzett bizonyítéknak. Ha a szakértői vélemény elkészítésének késlekedése a büntetőeljárás jelentős mértékű elhúzódását eredményezi, azt a bíróságnak a terhelt bűnösségének megállapítása esetén, a büntetés kiszabása során kell értékelnie enyhítő körülményként.

Az igazságügyi elmeorvosszakértői vélemény előterjesztésének pár napos késedelme nem tekinthető jelentősnek sem.

Megjegyzi az ítéltábla, hogy éppen a szakértői vélemény kizárása vezetett volna az eljárás elhúzódásához, hiszen az ennek eredményeként előállt megalapozatlanságot új szakértő kirendelésével kellett volna kiküszöbölnie a törvénytiséknek.

[15] A védőnek az elsőfokú bíróság jegyzőkönyvezésével kapcsolatos kifogásaival egyetértve az ítéltábla is rögzíti, hogy a jegyzőkönyvek valóban nem tartalmazzák a telekommunikációs eszköz használata esetén szükséges adatokat (Be. 123-124. §), a tárgyaláson résztvevő hallgatók nevét [Be. 445. § (1) bekezdés h) pont], mely hiányosságok azonban nem vetnek fel aggályokat a jegyzőkönyvek további, érdemi részeivel összefüggésben.

A 39. számú jegyzőkönyv pedig az igazságügyi orvosszakértőt meghallgatása kezdetén valóban pszichológus szakértőként nevezi meg, és az esetleges kizárási okok tisztázásakor többszámban „szakértőkkel” kifejezést használ, melyek azonban olyan nyilvánvaló elírások, amelyek a védő érvelésével szemben semmilyen további, elengedhetetlenül szükséges körülmény tisztázását nem igénylik.

A tárgyalásra idézett szakértő személyéből, nevéből és a meghallgatását követő szakértői közreműködés költségét megállapító végzésből is egyértelmű, hogy a törvénytisék a 2025. március 19-i tárgyalási napon egyedüli szakértőként szakértő 1 igazságügyi szakértőt hallgatta meg.

[16] Az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, melynek eredményeként rendelkezésre állnak az ügy helyes megítélése szempontjából releváns bizonyítékok.

[17] Az általa megállapított tényállás túlnyomórészt megalapozott, azonban nem tartalmaz minden olyan lényeges tény, amelyeknek jelentősége van a cselekmény minősítése során, ezért a Be. 592. § (2) bekezdés a) pontja szerinti okból, a Be. 593. § (1) bekezdés a) pont alkalmazásával, az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalma alapján az ítéltábla az alábbiak szerint egészíti ki, helyesbíti.

[18] Az ítélet [3] bekezdése a vádlott korábbi büntetése adatait követően kiegészül a tárgyaláson ismertetés útján bizonyítás részévé tett igazságügyi elmeorvosszakértői vélemény megállapításaival a következők szerint.

A vádlott elmebetegségben, gyengeelméjűségben, szellemi leépülésben, tudatzavarban nem szenved és nem szenvedett a terhére rótt cselekmény idején sem. Megfelelő tartással nem rendelkező, érzelmileg színtelen, indulatlabilis, énközpontú személyiség, érzelmileg befolyásolt helyzetben indulatkitörésre, agresszivitásra hajlamos. Morális és jellembeli gyengeségek, csökkent alkalmazkodó készség, alacsony kudarcűrő képesség jellemzi. Empáthiás (beleérző) képessége hiányos, realitásérzéke megtartott. Kóros elmeállapotra utaló tünetei nincsenek, kóros elmeállapottal egyenértékű személyiségzavara nincs. A terhére rótt cselekmény idején cselekménye veszélyességének felismerésére és az ennek megfelelő magatartás tanúsítására szokványos jellegű alkoholos befolyásoltsága mértékétől függően volt képes.

[19] A [8] bekezdés utolsó sorát akként helyesbíti és egészíti ki, hogy a vérzés csillapítása érdekében a vádlott tekerte a törölközőt a sértett nyaka köré, közben a „jajj, nem így akartam” kijelentést téve, közben a vádlott felesége elkezdte a sértett vérének feltakarítását a padlóról, melyben a sértett feleségének segítségét is kérte.

[20] A [12] bekezdésben a sérülés leírása azzal egészül ki, hogy a sértett a nyak bal oldalának felszínes, csak a bőrreteget sértő sérülését szenvedte el.

Mellőzi a sérülés éllel, hegygel bíró eszközzel okozására vonatkozó mondatrészt, figyelemmel arra, hogy a [8] bekezdésben már szerepel az eszközként használt kés pontos leírása.

[21] A tényállásnak a törölköző vádlott általi használatával kapcsolatos kiegészítése a sértett 2023. október 21-i és 2024. február 21-i nyomozati vallomásain és a vádlott ezzel egybehangzó vallomásain alapul, melyek egyértelműen azt tartalmazzák, hogy a vádlott nem csak odaadta a sértettnek a vérzés csillapítása érdekében a törölközőt, hanem maga tekerte azt

a sértett nyaka köré. A sértett ugyanígy mondta el a történeteket tanú10 tanúként kihallgatott intézkedő rendőrnek is, aki a kórházban, orvosi ellátását követően hallgatta meg a sértettet, az elmondását később az érintettek helyszíni meghallgatásáról készült jelentés és a vádlott elfogásáról készült jelentés is tartalmazza.

A vádlottól a szűrást követően elhangzott kijelentést ugyancsak tartalmazzák a rendőri jelentések a sértett elmondása alapján.

A vér feltakarításával kapcsolatosan a sértett 2023. október 21-i és élettársa ezzel egybehangzó nyomozati vallomásai alapján került kiegészítésre a tényállás.

A sérülés leírása pedig szakértői igazságügyi orvosszakértő tárgyaláson történő meghallgatása alapján egészült ki.

[22] A kiegészítésekkel és helyesbítésekkel a tényállás teljes mértékben megalapozottá vált és a Be. 593. § (3) bekezdésének megfelelően a másodfokú ítélezés alapját képezte.

[23] Az elsőfokú bíróság az ügy eldöntése szempontjából lényeges bizonyítékokat megvizsgálta, értékelő tevékenysége körébe vonta a terhelti vallomásokat, a sértett, a cselekmény helyszínén lévő tanú1 (a sértett élettársa), tanú2 (a vádlott felesége) vallomásait, továbbá az arról közvetett tudomással bíró tanúk vallomásait, igazságügyi elmeorvos, orvosszakértői, genetikai szakértői véleményeket és a tárgyi bizonyítékokat is.

[24] A bizonyítékok helyes, a logika szabályainak megfelelő mérlegelése eredményeként rögzítette a vádlott és sértett viszonyát, a cselekményt közvetlenül megelőző történéseket, elvetve a vádlott jogos védelemre való hivatkozását.

A sértett vádlott irányába mutatott korábbi agresszivitását, azt, hogy emiatt a vádlottnak tartania kellett a sértettől, és a késsel tulajdonképpen csak védekezett az ittasan hóbörgő, kezét ütésre emelő sértett ellen, nem csupán sértett1 sértett és élettársa, hanem a vádlott feleségének vallomása is cáfolta. Nem tudott a sértett ezirányú korábbi agresszivitásáról a vádlott nevelt fia, de a baráti, ismerősi körből kihallgatott egyetlen tanú sem. A vádlott sértett általi magánlaksértésre hivatkozását a köztük lévő baráti viszony, a cselekményt megelőző vádlott érdekében végzett közös munkavégzés ténye, de az is cáfolja, hogy a sértett élettársa és a vádlott felesége egybehangzó vallomásai alapján megállapítottan ez utóbbi nyitott ajtót és engedte be a házba a sértettet és élettársát.

A vádlott javára tehát a jogos védelmi, de a vélt jogos védelmi helyzet sem állt fenn, az ennek megállapítását célzó védői fellebbezés a tényállást a bizonyítékok mérlegelésén keresztül támadja, mely a másodfokú eljárásban nem vezethetett eredményre. Nem merült fel az erős felindulásban elkövetett emberölést megalapozó méltányolható ok sem.

[25] Ugyancsak egybehangzó vallomások alapján megállapíthatóan a vádlott és a sértett közötti pénztartozás körüli vitát mindkettejük előzetes alkoholfogyasztása előzte meg. E körben kiegészítve az elsőfokú bíróság ténybeli indokolását, az ítéltábla a 2023. október 20-i rendőri jelentés alapján rögzíti, hogy a 2023. október 20-án vádlottal szemben 21 óra 46 perckor alkalmazott szonda 0,80 mg/l értéket, a sértettel szemben 23 óra 19 perckor

alkalmazott szonda 0,34 mg/l értéket mutatott. A vádlott aznapi jelentős mennyiségű alkoholfogyasztása párosult az igazságügyi elmeorvosszakértő által megállapított érzelmileg befolyásolt helyzetben indulatkitörésre, agresszivitásra hajlamos személyiségével, és vezetett a cselekmény elkövetéséhez. Azt, hogy ez egy hirtelen agresszióba torkolló, indokolatlan, meggondolatlan magatartás volt, jól jelzi a szúrás követően tőle elhangzott „jajj, nem így akartam” kijelentés is.

[26] A védő érvelésével szemben sértett1 sértettnek a cselekmény lefolyásával, az általa észlelt körülményekkel kapcsolatos szavahihetőségét nem kérdőjelezi meg, hogy az alkoholos befolyásoltsága mértékével kapcsolatosan egymásnak ellentmondó vallomásokat tett, hiszen a vádlott általi szúrás, annak előzménye tekintetében az eljárás során lényegileg következetesek voltak a vallomásai, melyeket az élettársa vallomásai is alátámasztanak. A cselekmény előzményeire, valamint az azt követő történésekre általa előadottak pedig többek között egyeznek a vádlott vallomásával is.

A vádlott és felesége vallomásainak értékelése során viszont nem hagyható figyelmen kívül, hogy a vádlott elfogását végrehajtó, tanúként kihallgatott tanú10 rendőr vallomása szerint az elkövetés helyszíne „szépen össze volt takarítva”, a tanú feltűnőnek találta, hogy a lakásban semmilyen vérszennyeződés nem volt, a kövezet fel volt takarítva, a konyhában sem volt elől hagyva semmilyen kés. Az elkövetés lehetséges eszközeként a későbbi helyszíni szemle során három kés is lefoglalásra került, tehát a később ténybeli beismerő vallomást tett vádlott, illetve a tanúként kihallgatott felesége az elkövetés eszközét sem adták elő, a nyomozás menetét semmiben nem könnyítették meg.

[27] A védő kifogásolta a tényállásnak a helyszín vádlott és felesége általi feltakarításával kapcsolatos megállapítását, mely momentumnak a vádlott büntetőjogi felelőssége szempontjából döntő jelentősége nincs ugyan, azonban az ítéltábla e körben is logikai hibától mentesként értékelte a törvényszék ténymegállapítását. A sértett és élettársa egybehangzó vallomásai szerint ugyanis tanú2 a helyszín felmosását már a sértett jelenlétében elkezdte, melynek nem mond ellent az, hogy a sértett és felesége távozását követően az addig a sértett vérzésének csillapításával elfoglalt vádlott is segített neki a takarításban.

[28] Az elsőfokú ítéletnek a terhelt ténybeli vallomását részletező [14] bekezdése annyiban pontosítandó, hogy a vádlott az előkészítő ülésen vallomást nem tett, az ott írtakat a tárgyaláson, lényegében a nyomozás során 2024. szeptember 23-i dátummal készült írásbeli vallomásával egyezően vallotta.

A [18] bekezdés 6. oldalon található utolsó mondata logikailag nem kapcsolódik a bekezdés előző részéhez, azt az ítéltábla mellőzi az indokolásból.

A [26] bekezdést a genetikai szakértő kirendelő végzés és a szakértői vélemény alapján pontosítva az ítéltábla rögzíti, hogy csak két, a bűnjeljegyzéken 6.) és 7.) szám alatt megjelölt, 32 cm és 33 cm összhosszúságú kés genetikai szakértői vizsgálatára került sor. A harmadik, a bűnjeljegyzék 8.) száma alatti 26,5 cm összhosszúságú kés szakértői vizsgálatra küldésére azért nem került sor, mert a sértett élettársa nyomozati kihallgatásakor határozottan állította, hogy az általa látott kés ennél hosszabb volt, a két hosszabb kés közül pedig inkább az ítéleti tényállásban szerepeltetett, elsőfokú bíróság által elkobozni rendelt, a fényképfelvételek által is megállapíthatóan nagyobb, szélesebb pengeméretű kést azonosította

az elkövetés eszközéül (a Debreceni Törvényszék Gazdasági Hivatala által Bj. 40/25 tételszám alatt kezelt 32 cm hosszú kés).

Mellőzendő továbbá a bekezdésből a törvényszék azon megfogalmazása, hogy „csupán feltételezni lehetett”, hogy az elkövetés eszköze a 32 cm összhosszúságú kés volt, hiszen a törvényszék maga is ítéleti bizonyossággal azonosította ezt a kést az elkövetés eszközeként.

[29] A védői érveléssel szemben tehát kétséget kizáró módon megállapítható volt, hogy melyik késsel okozta a vádlott a sértett sérülését, megjegyezve, hogy nem tartozik az igazságügyi orvosszakértő kompetenciájába az elkövetési eszköz konkrét megjelölése, beazonosítása, az a bíróság feladata. A szakértő a sérülések jellemzői alapján csak az eszköz jellegét véleményezheti, illetve arra a kérdésre adhat választ, hogy az elkövetés feltételezett eszköze az adott testtájékon milyen sérülés okozására alkalmas, illetve kizárható-e a sérülés okozójaként a feltételezett eszköz. A szakértő tehát nem az eszköz nyomszakértői vagy kriminalisztikai vizsgálatát végzi, hanem a testi sérülésekkel való összevethetőségét vizsgálja (Magyar Igazságügyi Szakértői Kamara 1/2025. számú módszertani levele a testi sérülések és az egészségsértés igazságügyi orvosszakértői véleményezéséről a büntetőeljárásban).

[30] A jelen ügyben szakértől igazságügyi orvosszakértő a tárgyaláson történő meghallgatásakor a lefoglalt késről készült fénykép alapján nyilatkozott arra, hogy a sérülést okozhatták a konyhakéssel, a metszett sérülés jellegére figyelemmel az írásbeli véleményében írtakkal egybehangzóan véleményezte, hogy a sérülés okozója kis élszerű eszköz, leginkább kés lehetett. A szakértő a tárgyaláson továbbá egyértelművé tette, hogy az egy rendbeli, kis erőbehatás következményeként kialakult, nyolc napon belül gyógyuló sérülés nem volt mélyreható, annak következtében csak a bőrréteg sérült, az izomréteg nem. A nyaki verőér és nyaki közös visszér életveszélyt vagy halált okozó folytonosság megszakadásával járó sérülés már közepes erőbehatásra is kialakulhat, jelen esetben azonban ezeknek a súlyosabb eredményeknek az elmaradása a tényleges kis erőbehatásnak tudható be. Emiatt a sértett nem volt életveszélyben.

A törvényszék a szakértői bizonyítás továbbfejlesztése eredményeként tisztázta azt is, hogy a sértett sérülése maradandó fogyatékoság nélkül gyógyult.

[31] Ítélete ténybeli indokolása azonban az alábbiak szerint több ponton helyesbítésre szorul.

A [28] bekezdésből az ítéltábla mellőzi az elsőfokú bíróság azon megállapítását, mely szerint egyetért a tanúk nyilatkozatával, sértett1 és élettársa nem kívánatos személyek voltak a vádlott házában.

A bíróság ugyanis a bizonyítékok értékelése során nem egyetért a tanúvallomásokkal, hanem elfogadja, vagy elveti azokat, vagy egy részüket, attól függően, hogy összhangban vannak-e a további bizonyítékokkal. A tényállásban írtakkal és az indokolás további részeivel is ellentétes annak elfogadása, hogy a sértett és élettársa nem kívánatos személyek lettek volna a vádlottnál, Hiszen a törvényszék maga is megállapította a vádlott és sértett baráti viszonyát ítélete [5] bekezdésében. Csupán utal az ítéltábla tanú2 tanú nyomozati vallomására, mely szerint saját maga nyitott ajtót a sértettnek és élettársának, engedte be őket a házba, melyet a tényállás ugyancsak tartalmaz.

[32] Szintén mellőzendő a [28] bekezdésnek a sértett rendszeres alkoholfogyasztásával, korábbi orvosi ellátásaival, annak okaival kapcsolatos, az ítéleti ténymegállapításokkal össze nem függő részei, figyelemmel arra is, hogy a bíróság az indokolásban sem bocsátkozhat sejtető, szubjektív megfogalmazásokba.

[33] A [34] bekezdés utolsó előtti sorából ugyanezen okból mellőzi az „esetlegesen bántalmazhatták is egymást” mondatrészt.

[34] Mellőzi a [41] bekezdésből azt a megfogalmazást, hogy a sértett és élettársa „nagy valószínűséggel” az italozást kívánták folytatni, a [47] bekezdésből pedig azt a részt, hogy „a vádlottat indulatai elragadták, mindenáron a pénzt akarta visszaszerezni a sértettől és élettársától”, melyek iratellenes indoklásrészek, ellentétesek a megállapított tényállással is.

[35] Az elsőfokú bíróság az irányadó tényállás alapján helyesen vont következtetést a vádlott bűnösségére és a vádhatóság álláspontjával szemben helyesen minősítette a cselekményt a Btk. 160. § (1) bekezdés szerinti emberölés bűntettének kísérlete helyett a Btk. 164. § (1) bekezdés, (8) bekezdés 1. fordulata szerinti életveszélyt okozó testi sértés bűntettének a Btk. 10. § (1) bekezdése szerinti - befejezett és a tényszerűen csak 8 napon belül gyógyuló sérülés okozására tekintettel távoli - kísérleteként.

[36] A két bűncselekmény elhatárolásának alapja az elkövető cselekmény véghezvitelének időpontjában fennálló konkrét tudattartalma.

[37] A minősítés kapcsán az elsőfokú bíróság is hivatkozott az élet és testi épség büntetőjogi védelméről szóló 3/2013. számú Büntető jogegységi határozat iránymutatásaira, melyek értelmében a vádlott elkövetéskori aktuális tudattartalmára a feltárható alanyi és tárgyi tényezők alapján lehet következtetést vonni.

Az elkövetés időpontjában fennálló tudati állapot tisztázása jelentős mértékben a külvilágban megnyilvánult, és ennél fogva megismerhető tények elemzésével történhet.

Ennek során az egyes tényezőknek nem önmagukban, hanem egymással összevetve van jelentősége (BH2025.132.).

[38] A tárgyi tényezők körében a cselekmény elkövetéséhez használt eszköz, az elkövetés körülményei, módja, az erő kifejtés mértéke, száma és irányítottsága, a sérülés helye és jellege, az elkövető kijelentései, valamint a cselekmény elkövetése utáni magatartása, míg az alanyi tényezők körében az elkövető aktuális személyi tulajdonságai, a cselekményt kiváltó indító ok, a véghezvitelét megelőző pszichikus folyamat, valamint az elkövető sértetthez fűződő kapcsolata bír jelentőséggel.

A vádlott önhibából eredő és ezért a büntetőjogi felelősség alól nem mentesítő ittas állapota miatt jelen ügyben viszont az alanyi oldali elemeket is elsődlegesen az objektív körülményeken keresztül kell megítélni (III. számú Büntető Elvi Döntés). Tehát a cselekményt annak tárgyi oldalából visszakövetkeztetve kell szándékosan, avagy

gondatlanságból elkövettként minősíteni, illetve megállapítani a szándékosság és gondatlanság fajtáit.

[39] Az ittas vagy bódult állapotban elkövetett bűncselekményekért való felelősségről szóló III. számú Büntető Elvi Döntés értelmében az alanyi oldalnak csupán az önhibából eredő leittasodás, nem pedig az ittas állapotban elkövetett bűncselekmény konkrét tényállása vonatkozásában van jelentősége. Azt kell tehát vizsgálni, hogy a terhelt leittasodása önhibából eredt-e, mely jelen ügyben kétséget kizáró módon megállapítható. Az önhibából ittas állapotba kerülő és bűncselekmény törvényi tényállását megvalósító elkövetőt olyannak kell tekinteni, mintha beszámítási képessége teljes lenne, következésképpen az ittas állapotban elkövetés a cselekmény minősítését semmit nem változtat. A bíróságnak a minősítés körében azt kell vizsgálnia, hogy a bűncselekmény elkövetési körülményeinek elemzése alapján miként lenne az minősítendő az alanyi oldal teljessége esetén, ezt pedig csak a cselekmény tárgyi oldalának vizsgálata alapján lehet eldönteni. Ennek megfelelően az alanyi tényezők körében értékelhető körülmények (az elkövető személyi tulajdonságai, személyisége, a cselekményt kiváltó indítók, a véghezvitelét megelőző pszichikus folyamat és az elkövetőnek a sértetthez fűződő kapcsolata) nem bírnak jelentőséggel jelen ügyben. Kizárólag a tárgyi oldal elemeinek elemzése alapján lehet állást foglalni az elkövető tudattartalma tekintetében (Kúria Bfv.794/2011/3., BH2009.3, BH2010.289.).

[40] A vádhatóság súlyosabb minősítésre irányuló indítványában kifejtettekkel az ítéltábla annyiban ért egyet, hogy általában a nyakon elszenvedett sérülés vonatkozásában a támadott testtájéokra és a késre, mint elkövetési eszközre figyelemmel a minősítés során vitán felül felmerül a halálos sérülés keletkezése reális lehetőségének kérdése, ezért vizsgálni kell, hogy a vádlott tudata bármilyen formában kiterjedt-e a legsúlyosabb eredmény bekövetkezésének előre látására.

Jelen esetben azonban halálos, életveszélyes, de nyolc napon túl gyógyuló sérülés sem következett be, melynek elmaradása azonban nem a vádlotton kívülálló oknak, hanem éppen annak volt köszönhető, hogy az általa alkalmazott erőbehatás kis erejű volt.

A sértett, élettársa, de a vádlott vallomása is egyező abban, hogy a sértettet a vádlott egymozzanatos cselekménye váratlanul érte. Egyikőjük vallomása sem utal arra, hogy a sértett a vádlott támadására számított volna, ezért az elől hátrébb vagy félre lépett volna, és emiatt érte a sértett nyakát csupán felületes, kis mértékű erőbehatás. Ebből következően a vádlottat semmi nem gátolta volna nagyobb, akár közepes erőbehatás alkalmazásában, melyre azonban nem került sor.

Ennek az ítéltábla álláspontja szerint meghatározó jelentősége van a vádlott tudattartalmának megítélése során.

Ugyancsak a halálos eredményre kiterjedő szándék megállapítása ellen hat az erő kifejtés egyszeri volta.

A tárgyi tényezők közül tehát a bántalmazás ereje, az erő kifejtés mértéke, száma, annak esetlegessége és a sérülés jellege, a sértett testtájékkal és az alkalmazott eszközzel együtt sem mutat túl az elsőfokú ítélet szerint megállapított tudattartalom.

Nem hagyható figyelmen kívül továbbá a vádlott szűrást követően tanúsított magatartása sem, hiszen az egyszeri szűrást követően igyekezett tőle telhetően csillapítani a sértett nyaki

vérzését, emellett a „jajj, nem így akartam” kifejezés is a halálos eredmény elkövetéskori előre látásának, illetve az abba történő belenyugvásának hiányára utal.

[41] A nyak elvágása, elmetzése nem vitásan a halál előidézésének egyik tipikus elkövetési módja. Jelen ügyben azonban az egyszeri, igazságügyi orvosszakértő által is vélelmezetten „suhintásként” jellemzett kis erejű elkövetési mód, az irányadó tényállásból is következő előre megfontoltság, célzott jelleg hiánya miatt nélkülözi azokat az elemeket, amelyekre figyelemmel kétséget kizáró módon megállapítható lenne a halálos sérülésbe történő vádlotti belenyugvás.

Szükséges annak megjegyzése is, hogy a vádlotti segítségnyújtás ellenére az önkéntes eredményelhárítás sem jöhetett szóba, tekintve, hogy az életveszély bekövetkeztéhez vezető okfolyamat meg sem indult (EBH.2008.1756).

[42] Nem vezethetett eredményre ugyanakkor a védő gondatlanságból elkövetett életveszélyt okozó testi sértés vétségeként minősítésre irányuló érvelése sem. Ténylegesen bekövetkezett életveszélyes sérülés hiányában kizárólag kísérleti alakzatként lehet minősíteni a cselekményt, melynek gondatlanul történő elkövetése dogmatikailag kizárt, hiszen kísérlet miatt csak a szándékos elkövetés büntethető [Btk. 10. § (1) bekezdés]. Csak a szándékos életveszélyt okozó testi sértésnek lehetséges elvileg a kísérlete.

Gondatlanságból az követi el a cselekményt, aki előre látja cselekményének lehetséges következményeit, de könnyelműen bízik azok elmaradásában (tudatos gondatlanság-Btk. 8. § 1. fordulat), vagy cselekménye lehetséges következményeit azért nem látja előre, mert a tőle elvárható figyelmet vagy körültekintést elmulasztja (hanyag gondatlanság-Btk. 8. § 2. fordulat). Jelen esetben egyértelmű, hogy a vádlott testi sértés okozására irányuló szándékkal valósította meg a cselekményt, hiszen akaratlagos magatartást tanúsítva, késsel támadt a testi közelségében lévő, a támadó magatartásra nem számító sértettre. Így semmilyen körülmény nem utal arra, hogy megalapozottan bízhatott a sérülés elmaradásában, az pedig nyilvánvaló, hogy a tőle elvárható figyelem vagy körültekintés elmulasztásának esete sem forog fenn.

[43] Életveszélyt okozó testi sértés megállapításának van helye, ha a testi sértésre irányuló magatartást tanúsító elkövető szándéka az életveszélyre is kiterjed, mert ennek bekövetkezését kívánja, vagy ebbe belenyugodva cselekszik (3/2013. Büntető jogegységi határozat I/4. pont). Az első esetben egyenes (Btk. 7. § 1. fordulat), a második esetben eshetőleg szándékkal cselekszik (Btk. 7. § 2. fordulat).

A bűncselekmény szándékos elkövetési magatartással valósul meg, annak megállapítása, hogy az elkövető szándéka a testi sértés okozásán túl kiterjedt-e az életveszély okozására is, ugyancsak a cselekmény véghezvitele időpontjában fennálló konkrét tudattartalma alapján történhet.

[44] A már hivatkozott tárgyi tényezők közül a sértett testtájéokra és az alkalmazott eszközre tekintettel nem tévedett a törvényszék, amikor megállapította, hogy a vádlott tudata kiterjedt a sértett életveszélyes sérülésének okozására, a bántalmazásnak e következményébe

belenyugodott, azonban az életveszélyes sérülés bekövetkezését nem kívánta. Cselekményét az eredmény tekintetében tehát eshetőleges szándékkal valósította meg.

[45] Az ítéltábla a törvényszék által feltárt büntetéskiszabási körülményeket a következők szerint egészíti ki és helyesbíti.

Az enyhítő körülmények közül mellőzni szükséges a „rövidebb” időmúlást, ugyanis enyhítőként nem az elkövetéstől eltelt idő rövidsége, hanem éppen annak hosszabb tartama lenne értékelhető (56/2007. BK vélemény III/10.).

A vádlott terhére rótt bűncselekmény kettő évtől nyolc évig terjedő büntetési tétele mellett a jelen másodfokú határozat hozataláig eltelt kettő év önmagában nem, de azzal együtt, hogy a vádlott a cselekmény elkövetésétől az elsőfokú ítélet kihirdetéséig eltelt több, mint másfél évig a súlyosabb kényszerintézkedés hatálya alatt állt, enyhítőként értékelendő.

A fellebbviteli főügyészség átiratában írtakkal egyetértve ugyancsak mellőzendő a vádlott teljeskörű beismerő vallomásának enyhítőként figyelembevétele, hiszen az elsőfokú bíróság ítélete ténybeli indokolásában maga is megállapította, hogy a vádlott csak részben tett ténybeli beismerő vallomást, ugyanakkor jogos védelmi helyzetre hivatkozással bűnösségét nem ismerte el. Emellett részbeni ténybeli beismerő vallomása sem tekinthető tényfeltáró jellegűnek.

Az elsőfokú ítéletben írtakkal szemben a vádlott cselekmény elkövetése utáni magatartása sem vehető figyelembe enyhítő körülményként, hiszen azon kívül, hogy próbálta a sértett vérzését csillapítani, semmit nem tett a lehetséges eredmény, az esetleges életveszély elhárítása érdekében, meg sem próbálta a mentőket értesíteni, bármilyen módon elősegíteni a sértett mihamarabbi orvosi ellátását, ezzel szemben inkább feleségével együtt a bűncselekmény nyomainak eltüntetésére törekedett.

Ugyanakkor az enyhítő körülmények köre kiegészítendő az eredményre kiterjedő eshetőleges szándékkal, a kísérlet távoli voltával, mely utóbbi súlyát viszont csökkenti, hogy a kísérlet befejezett volt.

A törvényszék helyesen értékelte súlyosítóként a vádlott büntetett előéletét. Bár korábban csak egy alkalommal került sor elítélésére, azonban ugyancsak testi épség elleni bűncselekmény elkövetése miatt. Az elsőfokú ítélet [51] bekezdésében írtakkal szemben az újabb bűncselekményt nem a korábbi bűncselekmény elkövetésétől, hanem az amiatt kiszabott felfüggesztett szabadságvesztés próbaideje leteltétől számított rövid időn (négy hónapon) belül valósította meg.

[46] Az alkalmazandó joghátrány megválasztásakor helytállóan döntött az elsőfokú bíróság akként, hogy kizárólag szabadságvesztés büntetés kiszabása biztosíthatja a büntetési célokat.

Az elsőfokú ítélet büntetés kiszabásával összefüggő jogi indokolását az ítéltábla kiegészíti azzal, hogy a Btk. 164. § (1) bekezdésében meghatározott, de a (8) bekezdés 1. fordulata szerint minősülő életveszélyt okozó testi sértés büntetést a törvény kettő évtől nyolc évig terjedő szabadságvesztéssel rendeli büntetni, melynek a Btk. 80. § (2) bekezdés értelmében irányadó középértéke 5 év. A Btk. 10. § (2) bekezdés értelmében a kísérletre a befejezett bűncselekmény büntetési tételét kell alkalmazni.

[47] A büntetés kiszabása során a bűnösségi körülményeket egymással egybevetve, összefüggésükben kell értékelni. Nem a számuk, hanem az adott esetben meglévő hatásuk a döntő a büntetés meghatározásánál (56/2007. BK vélemény I. pont).

Jelen ügyben az ítéltábla úgy ítélte meg, hogy a vádlott esetében a büntetés céljait, azaz annak megelőzését, hogy akár az elkövető, akár más bűncselekményt kövessen el, megfelelően biztosítja a középértékkel megegyező tartamú szabadságvesztés büntetés. Ezért annak a törvényszék által kiszabott 7 év mértékét a cselekmény tényszerű kísérleti szakban maradására, tényleges nyolc napon belüli gyógytartamára figyelemmel eltúlzottnak tartotta. Az 5 évre enyhített szabadságvesztés kellően igazodik a bűncselekmény tényleges tárgyi súlyához, a vádlott bűnössége fokához, a személyében rejlő társadalomra veszélyesség mértékéhez, valamint a feltárt egyéb enyhítő és súlyosító körülményekhez.

[48] Ehhez igazítva az ítéltábla a közügyektől eltiltás mellékbüntetés mértékét is jelentősen enyhítette, az alkalmazásának alapjául szolgáló jogszabályhelyeket a Btk. 61. § (1) bekezdésre és 62. § (1) bekezdésre helyesbítve.

[49] Törvényes az elsőfokú bíróságnak a szabadságvesztés végrehajtási fokozatával és a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjával kapcsolatos rendelkezése, azok jogszabályi megjelölése is helyes. Ez utóbbival összefüggő rendelkezésből azonban az ítéltábla mellőzte a legkevesebb három hónapra utalást, mely jelen esetben szükségtelen, hiszen a szabadságvesztés kétharmad része meghaladja ezt az időtartamot.

[50] Helyesen döntött az elsőfokú bíróság a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, továbbá a bűnjelek további sorsáról. Ez utóbbi rendelkezés a Be. 2024. március 1. napjától hatályos 321. § (5a) bekezdése alapján igényelt kiegészítést a kiadni rendelt dolog át nem vétele következményére történő figyelmeztetéssel.

[51] A bűnügyi költséggel kapcsolatos rendelkezés is helyesbítést igényelt az elsőfokú ítélet az alábbi indokokra figyelemmel.

A 2025. január 20-i tárgyalásról készült 27. számú jegyzőkönyv I. számú végzése szerint a törvényszék a megjelent négy tanú útiköltségeként fejenként 1.490 forintot állapított meg és utalványozott, azokat a költségjegyzék 11-14. tételszáma alá bejegyezve. Azonban a költségjegyzékben 12. tételszám alatt 2.000 forint szerepel. Ezért helyesbítette az ítéltábla a különbözetként mutatkozó 510 forinttal az eljárás során összesen felmerült bűnügyi költség összegét.

A védő is kifogásolta az elsőfokú bíróság bűnügyi költséggel kapcsolatos számítását, azonban ennek során nem vette figyelembe, hogy a bűnügyi költség részét képezi az igazságügyi orvosszakértői vélemény írásbeli kiegészítésének 51.240 forint összege is, melynek felmerülését a törvényszék nem a tárgyaláson, hanem azon kívül hozott 35. számú végzésében állapította meg, melyet többek között a vádlott védelmét az elsőfokú eljárás során ellátó védő is megkapott, az ellen jogorvoslattal nem élt.

[52] Nem értett egyet továbbá az ítéltábla a törvényszéknek azzal az indoklásával, mely szerint a genetikai szakértői vélemény elkészítésének költsége szükségtelenül felmerült költség lenne. A szakértő kirendelését ugyanis az indokolta, hogy a vádlott a 2023. október 21-i gyanúsított kihallgatásakor nem kívánt kérdésekre válaszolni, csupán annyit mondott, hogy semmit nem követett el, a későbbiekben tett ténybeli beismerő, önvédelemre hivatkozó írásbeli vallomását pedig a 2024. január 11-i újabb kihallgatásakor kérte „semmisnek” tekinteni. A már hivatkozottak szerint elfogásakor sem ő, sem felesége nem adták elő az elkövetés eszközét, az a későbbi helyszíni szemle lefolytatásakor sem volt beazonosítható. Ezért került sor lehetséges elkövetési eszközként három kés lefoglalására, majd a vádlott ténybeli beismerő vallomása hiányában két kés szakértői vizsgálatának elrendelésére 2023. december 12-én, majd a vizsgálathoz szükséges DNS-minták biztosítására. A szakértői vélemény elkészítésének költsége ekként a bűnösnek kimondott vádlottat terheli, nincs indok annak viselése alóli mentesítésére, hiszen a szakértő kirendelését a bűncselekmény felderítésének kötelezettsége indokolta.

[53] Az ítéltábla a kifejtettekre tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 606. § (1) bekezdés alkalmazásával a rendelkező részben írtak szerint részben megváltoztatta, míg egyéb helytálló rendelkezéseit a Be. 605. § (1) bekezdésre utalással helybenhagyta.

[54] Rendelkezett további, a vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a másodfokú határozat meghozataláig bünygyi felügyeletben töltött idő beszámításáról a szabadságvesztésbe a Btk. 92. § (1) bekezdése és (3) bekezdés a) pontja szerint.

[55] Helyesbítette továbbá az elsőfokú ítélet bevezető részét a tárgyalási napok pontatlanul és hiányosan feltüntetett időpontjait illetően.

[56] A másodfokú határozattal szemben a Be. 615. § (1), (2) bekezdésében írt rendelkezések értelmében - ellentétes döntés hiányában - nincs helye fellebbezésnek.

Debrecen, 2025. október 28.

Dr. Gömöri Olivér s.k. a tanács elnöke, Dr. Deák Judit s.k. előadó bíró, Dr. Bakó József s.k.bíró

Záradék: A Debreceni Törvényszék 24.B.367/2024/42. számú ítélete a Debreceni Ítéltábla jelen határozatában írt változtatásokkal a mai napon jogerőre emelkedett.

Debrecen, 2025. október 28.

Dr. Gömöri Olivér s.k.
a tanács elnöke